

דריהבית

גיליון 38
אייר
תשפ"ב

כי אחרי הסנדוויץ' והשיחה
המהירה לבעל, מתחילות
להתגלגל ביניהן שיחות...
אזהו שיחות...

מבית ומחוץ

"זה לא מרדף אחר
תוספת שעות"
אני מתנצלת בקול שקט,
"זה הבסיס בעצמו".

באה לשדה

אי אפשר לומר
שבלעתי את הלשון,
כי לא מצאתי אותה
על מנת לבלוע אותה
מרוב הלם ותדהמה...
מה? היא באמת מנותקת?

אור בקצה המנהרה

שבבתות תזמימות תהיינה

13

שובתות תמימות תהיינה...

כי אחרי הסנדוויץ' והשיחה המהירה לבעל, מתחילות להתגלגל ביניהן שיחות... אוהו שיחות. היית חושבת שדיבור זה הדבר האחרון שהן רוצות אחרי השעות הארוכות בטלפון...
| מבית ומחוץ

שבת שלום

"זה החינוך שלך", אני אומרת בליבי לאמא של יונתן ומרגישה לא בנוח אפילו שאף אחד לא שומע אותי. לא בסדר לדבר ככה לשוויגער, גם לא בדמיון. | סיפור חודשי

20

מקור הברכה

אי אפשר לומר שבלעתי את הלשון, כי לא מצאתי אותה על מנת לבלוע אותה מרוב הלם ותדהמה... מה? היא באמת מנותקת? | אור בקצה המנהרה

הבית העסק הנבחר*
יעל זלץ

באה לשדה*
אסתר רוזנטל

סיפור חודשי*
רחלי נוסבוים

סיפור קצר בהמשכים*
מרים הימלפרב

עבודה שבלב*
עולם התעסוקה מזוית שונה

מועדפים*
מתוך מרחב פעילות השמורה

[22] **רגע ביום**
נ. ארי

[24] **סלפי**
בתיה יונה

[04] **ד"ש | דף שמורה**
לאה ראם

[06] **דפדפת**
תמר הלר

[07] **בית ועד**
מדור הלכה

[08] **בעין בוחנת**
לאה ראם

להסתכל לילדה*
הקטנה בעיניים
לע"נ מוריה רחל בת עופרה

[11] **תתחדשי****
חני מייערס

[13] **מבית ומחוץ**
שושי ברוידא

[15] **התפטרתי מזה****
אסתי כץ

[20] **אור בקצה המנהרה**
רוחי ליכטנשטיין

* במהדורה המודפסת בלבד
** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת

זה נהיה כבר נוהל שגרתי. מדי תקופה פותח מגזר, סקטור, קבוצה או קהילה מסוימת ב"שביתה". למה שביתה? ככה יש קיצוצים, יש טענות, אין משכורות, אין תנאים, או שסתם כך מתחשק לגוון קצת את השגרה המשמימה...

המושג 'שביתה' הפך להיות מאוד פופולרי היום. שביתה במעונות, שביתה בדואר, שביתה באוטובוסים ושביתה במשרדים. לפעמים זה אצלנו, לפעמים אצל אחרים. לפעמים היא לטובתנו, בדרך כלל לא...

מה המילה שביתה עושה לנו? אם היא שביתה אצל אחרים - זו מילה שמביאה איתה כעס, תסכול, אין אונים. "מה אני עושה עם התינוק?" "מה יהיה עם החבילה שתקועה בדואר?" ועוד...

ואם זו שביתה אצלנו - אז: "יש, חופשי!", וקדחתנות מבוהלת של "איך ננצל אותו בצורה המיטבית?" ניקיון? בישולים? אפיה? או האפשרות האולטימטיבית - לישון... כמה שרק אפשר.

רק בורא עולם בתורת הנצח שנתן לנו - הביא לנו את מתנת השביתה האמיתית, הנכונה והמדויקת ביותר עבורנו ועבור נפשנו. השבת היא תרופה, השבת היא מרגוע, השבת היא עצירה, היא חיבור, היא פשוט... מתנה. כמו שתקראנה בשיר המיוחד של תמר הלר-

נֶס נְשֻׁבָּת

מְגִיעָה כָּל נְשֻׁבָּע

אֶחָרָת הַיְיִתִי קוֹבְעָת

שֶׁתְּבוֹא בְּכָל יוֹם

נכון?

מאמינה שאין אחת שלא מסכימה...

סיפרה לי מישהי שנאלצה במסגרת עבודתה להצטרף (שלא מרצונה!) לשבת שאורגנה על ידי מקום עבודתה. היא אמרה לי: "זה היה כל כך קשה! כמו לעבוד שבועיים בלי שבת באמצע". ברר... הצטמררתי. לא צריך להוסיף עוד מילה אחרי כזה משפט. מסוגלות לדמיין שבועיים עבודה בלי שבת? לא יכול להיות עונש גדול יותר...

השבת היא התמהיל המדויק של הגוף והנפש, הכמיהה והכיסופים, המשפחה והאווירה, שלכולם ביחד אולי אפשר לקרוא 'נשמה יתרה'.

אז אולי דווקא עכשיו, בימי ספירת העומר, שבעה שבועות ושבע שבתות תמימות של חסד, גבורה ותפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות, זה הזמן לחוות את השבת בעומקים חדשים, בגבהים מרוממים יותר מתמיד.

מוזמנות לתת לעצמכן שעה של 'טפח מעל', לראות איך אפשר לפקוח עיניים דווקא במציאות חשוכה ב'אור בקצה המנהרה', ללמוד מחדש את נושא 'ספירת העומר' במהלך הנפלא של 'תתחדשי', ולזכות לפסוע פסיעה קטנה ולזכות לברכת "עזור לשובתים בשביעי".

שבת שלום,
המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -

קהילת העובדות החרדיות

עורכת גרפית עיצוב ועימוד:

ברכי גוזי

עיצוב שער:

שרה פוגל

צילומים:

,Depositphotos

,Shutterstock

pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

משרדים: 025474373

מדורה מתוך האפלה

משום שזכינו ונגלו בפנינו **סודות** התורה הקדושה.
וכשאנחנו נחשפים ל'סודות', אנחנו מבינים ש... אנחנו לא
מבינים...
וזאת שמחה גדולה!
מתוך היגון, הכאב, הצער, הקושי, האבל והגעגוע הגדול -
מציץ מבין החרכים: "הסוד":
יש משהו נסתר מאחורי המסכה, בתוך ההסתרה, בחשכת
הלילה.
והמשהו הזה - הוא הוא תמצית הנחמה.
גם מאחורי הדברים הקשים הללו - אני עומד.
לקיחה אל הלב, ושיפור מעשינו - זאת אמירה:
אמירה "כי יש ה' בקרבנו!"
זו לא סתם צרה, זו יד ה' האוהב והחונן...
ואז - מתוך החושך והאפלה אנחנו מדליקים עוד מדורה,
ועוד...
ולאור המדורה מתלכדים מעגלים של שמחה
וריקודים
ואור גדול ופזמונים
על תורה נפלאה שמתגלית - דווקא מתוך המערה...
**בְּרַ יוֹחָאִי, מוֹשֵׁב טוֹב יְשֻׁבָּתְךָ,
יוֹם נִסְתָּ, יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחְתָּ,**

ושוב מגיע חודש אייר, ילדים מיוזעים סוחבים עצים למדורה
ואת מסמנת לעצמך עוד יום שעובר ועוד...
ל"ג בעומר בפתח - ומשהו מהניצוץ שהיה נדלק לנו מדי שנה,
צורב קצת יותר, ואולי... מאיר קצת פחות.
ל"ג בעומר, ארבעים וחמישה קדושי מירון שעלו כקרבן ציבור
וקראו לכולנו לעצור לחשבון נפש.
עברה שנה.
האם אכן היינו לטובות יותר?
האם לקחנו, ולו נקודה אחת קטנה - לליבנו?
דווקא ל"ג בעומר מזכיר לנו - לא לשכוח!
אי אז נגזרה גזרה על תלמידי רבי עקיבא, ומני אז אנחנו
מציינים את הימים במנהגי אבלות מיוחדים.
גם עבורנו השנה, מדורת ל"ג בעומר נדמית - כנר נשמה אחד
ענק.
ומנגד,
ל"ג בעומר.
השמחה, הששון והגיל שמלווים אותנו, דווקא ביום פטירת רבי
שמעון בר יוחאי - עוצמתם גדולה כל כך.
מדוע? והלא רבי שמעון, התנא הגדול, הסתלק מן העולם?...
אני לא מצליחה לחשוב על עוד הילולה בכלל ישראל
המשמשת לשמחה גדולה ופורצת גבולות שכזאת...
ואולי,
אולי אנחנו שמחים ביום הזה, למרות פטירת התנא הקדוש-

טַעַם שֶׁל הוֹד

נֵס שְׁשַׁבַּת
מְגִיעָה כָּל שְׁבוּעַ
אַחֶרֶת הַיְיִתִי קוֹבְעֵת
שֶׁתְּבוֹא בְּכֹל יוֹם
גַּם אֶתְמוֹל
וְשֶׁלְּשׁוֹם
לְפָנַי
שְׂאֲנֵי כְּבֹר טוֹבְעֵת

נֵס שְׁשַׁבַּת
מְאַפְסֵת הַכֹּל
וְאַסוּר. כֵּן אֶסוּר לְהַצִּיץ
לֹא בְּמִיַּל הַדְּחוּף,
בְּפְגִיֶּשָׁה / בְּשֶׁתוֹף
בְּכְרוֹיֶקֶט שְׁצָרִיכִים
לְהַרְיֵץ....

נֵס שְׁשַׁבַּת
הִיא הַקּוֹד הַנָּכוֹן
מְצִיבָה לִי מְרָאָה
מְגִדִּילָה
נְרוֹת וְחִלּוֹת.
סִיּוּמִים, הַתְּחִלּוֹת
עֲדָכוֹן מְעַרְכוֹת הַפְּעֻלָּה.

נֵס שְׁשַׁבַּת
מְתַקֶּנֶת שְׂגִיאוֹת
וּבְאֵגִים קֶטְנִים מְנַקָּה.
מְזַכְּרָה לִי בְּלֵב
שְׂאֲנֵי נְסִיכָה,
אֵיזָה נֵס שְׁשַׁבַּת
הַמְּלַכָּה!

בְּמַעֲרַת צוּרִים שְׁעַמְדָּת,
שֵׁם קְנִיַת הוֹדָה וְהַדְּרָה:

....

ברשותכן, אני מבקשת לספר על עוד שתי מדורות, כאן בשמורה:

האחת, מדורת 'קיר לי', זאת הזדמנות לשתף אתכן באש הגדולה המציתה את הלבבות. כמאה חברות נפלאות מתאספות יחד ל'הכשרת משואות', מבקשות לדון על נושאי הליבה של בנות ישראל, ולהכשיר עצמן כדי שתוכלנה לסייע בפתיחת קבוצות נוספות - "עד שתבער כל הגולה כולה כמדורת אש" בעז"ה בקרוב נתחיל לספר יותר על מה שקורה שם...

....

ועוד מדורה שהוצתה, דווקא באופן עצמאי, על ידי כמה מחברות שמורה, ניצוץ קטן שהתחיל תחת 'שבוע הכתר', יוזמה נפלאה של חברות שמורה, ועוד שהבינו את כח הלכידות החברתית, ומקבוצה קטנה של 5 חברות המנסות להתחזק בעבודת ה' - גדלו והכפילו עצמן - ב'מאה שערים' ויותר...

'שמורה' רואה זאת כזכות לתת להן את הבמה, ולהכיר את היוזמה הנפלאה לכולכן. חפשנה אותן בעמוד הבא

מאחלת לכולנו חודש טוב,
חודש של הארה ושמחה שלמה
חודש של התגלות וגאולה שלמה,
לאה

יוצאת - נכנסת

מפסח, יציאת מצריים עמ"י מכין את עצמו לקראת קבלת התורה למשך 49 יום, בהם בכל יום יוצאים משער טומאה אחד ובד בבד נכנסים בשער קדושה. "שבוע הכתר" ממשיכה בסימן "יוצאת נכנסת" במבצע של ארבעה שבועות של כניסה בשערי קדושה לקראת מתן תורה.

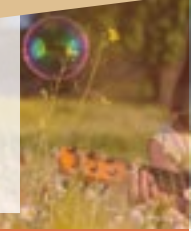
שבוע ראשון ז אייר - יג אייר

3 זכוכות!

הספר מה הקש"ר מאת חיה מרקוס

ערכת בועות סבון לילדים

שבוע שלישי כז אייר - כז אייר

מיתוג אירוע (בת מצווה, יומלדת וכד')

ערכה המכילה 10 זוגות עגילים להכנה עצמית / לנשים / נערות

4 זכוכות!

חוברת מוכנות לכיתה א'

שבוע שני יד אייר - כ אייר

הדפסה על קלף של אשת חיל או ברכת הבית מעוטרים 35*25

מדבקת קיר לעיצוב הבית \ העסק\ מוסדות בשווי 250 ש"ח

שבוע רביעי כח אייר - ה סיון

זיכוי בחנות פרחים ומתנות בשווי 200 ש"ח

משחק קלפים לזוגות, להורים, וילדים, חברי צוות, ערב משפחתי וחברתי

חבילת צילום - שתיים צילום + 20 תמונות מעובדות + כל התמונות באונקי+ עיצוב אלבום דיגיטלי

אז איך זה עובד?
בשונה מכל שבוע בה כולנו מקבלות את אותה קבלה יחד, בשבועות הקרובים תתקדמי את, במסלול האישי שלך.

לכל נרשמת ישלח טופס בו היא תבחר את הנושא שהכי קשה לה איתו. מייל, חדשות, פורום, קניות או כל נושא אחר. בכל שבוע תשלח הודעה עם תוספת הזמן בה החלטנו לא להכנס לאתר שבחרת. למשל: בשבוע הראשון לא נכנס כל אחת לאתר שבחרה לפני תפילה, בשבוע השני נוסיף להמנעות את השעות מ11 בלילה ואילך. וכן הלאה. בכל שבוע כל מי שתצליח, תכנס להגרלות על פרסים שווים כמיטב המסורת של "שבוע הכתר"

control you להצטרפות לחצי נאן

שאלות בהלכות ריבית

שאלה

כבר תקופה שאני מחפשת עבודה בהנהלת חשבונות. האופציות למציאת עבודה הם בעיקר דרך אתר ידוע, שנרשמים אליו ברשימת מחפשי עבודה. ברגע שמעביד פונה לאתר ומחפש עובדים, הרובוט שולח באופן מיידי את ההצעה למחפשי העבודה הרלוונטיים. וע"י זה יתכן שאקבל מייל בשבת. פניתי לאתר בבקשה שלא ישלחו לי מיילים בשבת, והם ענו לי שאין ביכולתם לעזור לי בזה.

שאלותי הן:

א. האם מותר לי להרשם לחיפוש עבודה באתר זה, או שמא היות שהדבר כרוך בחילול שבת - אסור?

ב. לאתר הנ"ל יש אפשרות גם לשלם מנוי חודשי, ואז נפתחות לפני הרבה יותר משרות ללקוחות VIP, האם מותר להיות מנויה באתר זה בתשלום?

א. האתר הנ"ל גורם לחילול שבת. אין כוונתנו לעבודת הרובוט שעובד באופן אוטומטי ע"פ תכנות מראש, אלא לכך שהוא פתוח בשבת וגורם לאנשים לפנות אליו בשבת. השואלת שפותחת את המייל רק במוצ"ש אחרי שעובר הזמן שלוקח לשלוח בקשה כזו במייל ("בכדי שיעשו"), אינה נהנית מחילול שבת. אמנם ענין חילול שבת צריך לכאוב לנו, ולכן אם יש אתר חילופי (אפילו קצת פחות מוצלח) ששומר שבת ודאי ראוי לפנות אליו, אבל אם אין אתר כזה, אין איסור להצטרף לאתר המדובר.

ב. מצד עיקר הדין מותר גם לשלם מנוי חודשי לאתר, כיון שההנאה מהאתר אינה מחילול שבת שנעשה דרכו, אלא ממידע שמגיע ביום חול (גם מה שמגיע בשבת מותר במוצאי שבת כמבואר בתשובה הקודמת). והרי זה דומה לקניה ביום חול בחנות שפתוחה גם בשבת, שאין בזה איסור מעיקר הדין. אמנם מעבר לנושא של הקניה הפרטית שאין בה איסור, יש ענין ציבורי של מאבק על קדושת השבת, ולכן אם יש חנויות אחרות שלא פתוחות בשבת, יש להשתדל שלא לקנות בחנות שמחללת שבת, כדי ליצור לחץ ציבורי שלא יפתחו חנויות בשבת. מטעם זה גם משתדלים שלא לקנות תוצרת של מפעלים שעובדים בשבת, כדי לחזק את שמירת השבת.

ממילא גם בשאלה זו, אם יש אתרים מקבילים שהם שומרים שבת - ודאי יש לפנות אליהם. אבל אם אין אתרים מקבילים ששומרים שבת - אין איסור להיות מנויה אצל האתר הנ"ל גם בתשלום.

מתנה טובה

שברא את העולם בשישה ימים וביום השביעי - שבת. אמנם לא היינו יכולים להעיד על כך, משום שלא היינו שם, בבריאת העולם, אבל ה' יתברך הפך מחדש כל סדרי בראשית באופן כזה שברור שרק בורא העולם יכול לשלוט שליטה מוחלטת שכזאת בכל סדרי בראשית - ואם כך, הרי שגם אנחנו יכולים להעיד שה' אלוקים הוא הוא בורא העולם.

2.

ואם חלילה תיכנס ההרגשה לליבנו שאמנם אלוקים ברא את העולם, אבל אולי מעתה ואילך מסורה ההנהגה בידי כוכבים או מזלות: "רק שידמה בדעתו שמסר הנהגת העולם למלאך או לכוכב" או... במינוחים של הדור שלנו: בבוס, או בהספקי עבודה או במאמץ זה או אחר - תלויה הצלחתי? הרי שנצטוונו "לא יהיה לך אלוהים אחרים על פני" אין שום כח בעולם שיכול לשנות דברים מרצון ה' - מלבד עשייה שלנו את רצונו יתברך. ובודאי ששמירת השבת בהידור, בזמן שאנחנו מרפים לגמרי מהעשייה הסוערת של כל ימות השבוע, ומרגישים בכל רמ"ח ושס"ה כאילו כל מלאכתינו עשויה - בודאי שחווית מנוחה זאת כוחה רב בלהשיב לליבנו את ההרגשה שאין עוד מלבדו, ורק קולו של בורא עולם הוא הקול היחיד השולט בעולם.

3.

"לייחדו" - "שנא' שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד"

כמו שאומר הרב פינקוס צצוק"ל: "אתה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ" - "זאת באמת המסקנה היוצאת

כשאני מנסה לשחד את הקטנה שלי בשביל שתעשה משהו כזה או אחר (הדור של היום... בזמנינו עשינו הכל, תמיד ואף פעם בלי ויכוחים... לא?! לא!:) היא כבר יודעת שלא מספיק שאמרתי שאקנה לה 'משהו'. 'מה המשהו?' היא צריכה לדעת שזה משהו שווה שכדאי עבורו לזנוח את המשחק או להכין מערכת או לשטוף כלים...

זהו, כאלה אנחנו, מתנה זה נפלא וכיף לקבל, אבל 'מתנה טובה' זה כבר משהו בדרגה הרבה יותר גבוהה. וכשנותן המתנה הוא ריבון כל העולמים, מלך מלכי המלכים - בוודאי שמדובר בתשורה שערכה לא יסולא בפז.

שבת.

זהו המתנה המתוקה שבורא עולם באהבתו אותנו ביקש ליתן לנו.

מדי שישה ימים - יום אחד שכולו מתנה.

אפשר למלא גליונות שלמים ועדיין לא להשיג את עומק ונשגבות השבת הקדושה, אבל מאחר ואנחנו בימים הללו בשמורה מנסות לטעום טעמן של שש המצוות שחיובן תמידי -

אני מנצלת יחד אתכן את ההזדמנות ומנסה להאיר את זוויות המצוות הללו בתוך ענייני שבת קודש.

1.

"אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים"

זה פשוט יחסית... הרי שבת קודש זה היום שניתן לנו זכר ליציאת מצרים. לידע להודיע ולהיוודע שה' אלוקים הוא זה

ממהות השבת ויסוד חידוש העולם, שה' יתברך הוא יחידו של עולם, ממלא את כל המציאות ואין עוד מלבדו, שכיוון שכל המציאות מחודשת היא ממנו יתברך, נמצאה מהותה של כל המציאות אינו אלא רצונו יתברך ומאמרות קדשו.

נכון שיש דברים גבוהים שאין לנו עסק בהם, אבל אין ספק שזכינו ויש לנו את הכח 'להריח' מעט מן ההשגות. לראות 'שבת' ברחוב היהודי, כיצד כל העולם כולו 'עומד מלכת' ורק שבת מתהלכת ברחובות, זה עצמו נותן המון כח לשבוע כולו - כיצד נראה עולם ללא חולין... עולם ללא שיתוף, עולם של 'ה' אחד'!

.4

"ואהבת את ה' אלוקיך"

לא ידוע לנו על מצוות שנצטוו בהם ישראל, שאם יקיים אותן גוי - הוא יתחייב במיתה. מלבד - שמירת שבת "גוי ששבת - חייב מיתה" מסבירים חז"ל שמצווה זאת היא ההוכחה לקשר האהבה העמוק בין עם ישראל וקודשא בריך הוא. "אות היא ביני וביניכם", אמנם השבת במקורה היתה זכר למעשה בראשית - שכל העולם כולו שייך לה, אבל מצוות שבת ניתנה לנו "זכר ליציאת מצרים" רק אחרי שעם ישראל עברו את כור היתוך של מצריים דרך הצירוף והזיכוך בימים בהם הלכו אחר הקב"ה בארץ לא זרועה - ועד הרגע המכונן בו אמרו לקב"ה "נעשה ונשמע" האהבה ביננו היא לא אהבה תלויה בדבר, לא משנה מה יהיה הציווי - אנחנו עושים!!!

"משל למלך ומטרונה יושבת כנגדו העובר ביניהם חייב מיתה", יחסי הקרבה בין עם ישראל להקב"ה בשבת קדש,

הינם יחסי הקרבה הגבוהים והעמוקים ביותר. האיסור לעיין בשטרי הדיוטות אינו רק 'שמא יגיע למסחר' אלא משום שאין מקום להכניס שום דבר זר ברגעי האהבה העמוקה הזאת בין ישראל לה'.

שבת זה יום המוקדש כולו לזמן איכות ולחיזוק הקשר בין עם המרחק אט אט באבק הדרכים של ימי המעשה, לבין הבורא יתברך הממתין לנו בכל רגע ורגע - מתי נשיל מעלינו שכבות אלו ונתקרב אליו שוב....

.5

על שבת קודש נאמר "זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו", מחד, אנחנו חווים ביום זה את שיא הדבקות בה' יתברך - אבל דבקות אמיתית, כמו זאת השמורה ליראי ה' ולחושבי שמו - דבקות מתוך יראת שמים!

שבת מאופיינת בגדרי הלכה סבוכים "כהררים התלויין בשערה" (חגיגה א' ח') וכמו שכותב בעל 'יסוד ושורש העבודה': מקרא מועט, והלכות בו רבות ועונשיה חמורים, כמו שכתב רבינו יונה "ומן הדברים אשר ינעם למוכיחים להזהיר ולהעיד בעם עליהם... על אודות אבות מלאכות ותולדות...". וידועים דברי ר' יהונתן אייבשיץ "מי שלא למד הלכות שבת פעמיים ושלוש על בוריים, לא יכול להימלט שלא יקרה לו חילול שבת, הן דאורייתא והן דרבנן... ומן הראוי ללמוד הלכות שבת בתמידות" הרי לנו אזהרות רבות שכולן מתייחסות לציווי התמידי שלנו "את ה' אלוקיך תירא" - כמו שנכתב בביאור הלכה "להיות יראת ה' על פנינו לבלתי נחטא"

6.

“ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם”

אין מתאים יותר מלהביא כמה מילים מרגשות שכתבה אחת החברות על המצווה הזאת.

דווקא משום שבשבת יש גדר והקפדה על קריאת ספרי חולין - הרבה יותר מימות החול,

וכלנו יודעים כמה קשה לעמוד בגדרים הללו... שלפעמים זה כמעט הזמן היחיד שלנו לפתוח ספר...

יש בדברים הללו משום חיזוק גדול:

יישר כח על הכל!! יש לי לא תתורו אישי שלי לשתף: בתור אחת שתחביבה העיקרי הוא קריאה מגיל צעיר הייתי קוראת כל חומר אפשרי (ושלא...:) קראתי ספרים מפורסמים שהרבה מאיתנו קראו אבל 'משלנו' הם פשוט לא היו. בשלב כלשהו הרגשתי שזה מדי נכנס לי לנשמה... מחשבות אודות גיבורי הסיפור ורצון להגיע כבר לספר הבא...

הייתי בחורה מצויינת ב"ה, צדיקה וצנועה, כך שהרגשתי את הבעיה והבנתי שהפתרון הוא להפסיק לקרוא את אותם ספרים (אני גם חכמה:)), אבל לא ידעתי כיצד לעבור ממחשבה למעשה. היה לי ברור מאוד שזהו. עד כאן. היה לי קשה להתפלל אחרי קריאה של ספרים כאילו, ואהבתי להתפלל! הרגשתי ממש את הטומאה שנדבקת... איך בחורה כמוני שכל חייה סובבים כרגע סביב הקריאה יכולה לעצור? איך עוצמים את העיניים בכח ואיך מכריחים את הלב לא לרצות??

התפללתי. והתפללתי חזק, לא הייתה לי שום אפשרות אחרת... לא הצלחתי להבין איך יכול להיות מצב שבו אראה עיתון

מעניין למשל ולא אגע בו, איך יתכן שלידי יהיה ספר מרתק ולא אבדוק לפחות את התקציר... עמדתי לפני החופש הגדול והאפשרות היחידה שנותרה לי כאמור זוהי תפילה... וזה מה שעשיתי... התפללתי בלהט לד' שייקח ממני את הרצון הלא רצוי הזה וזה עזר!

היה קשה ואפילו מאוד ונורא, אבל תכל'ס, כמה חודשים אח"כ- גיליתי שכבר פחות קשה לי!! היום אני כבר כמה שנים אחרי ועדיין מסובבת את הראש ליד העיתונים והספרים הנ"ל. אם היו אומרים לי אז בתחילה שאצליח ועוד תקופה כזו ארוכה, לא הייתי מאמינה שזה אפשרי וזה באמת לא היה!! זה הקב"ה בלבד ורצון עז שלי שרתמתי לתפילה ישר לשמיים...

ואין מתאים מלסיים בדברים הללו

ולהתפלל גם אנחנו לבורא עולם

שנזכה בכל שבת מחדש - להגביר ולחזק בליבנו את אור האמונה, יחוד ה', ביטול כל אמונה בשיתוף חלילה, אהבת ה', יראת ה' ושמירה על ליבנו ועינינו -

והלואי ונזכה לחוש את עוצמת מילותיו של רבינו אהרון מקרלין:

הַשְּׁבֵט נֶעַם הַנְּשָׂמוֹת

וְהַשְּׁבִיעִי עֲנֵג הַרוּחוֹת

וְעֵדֵן הַנְּפָשׁוֹת לְהַתְעַדֵּן בְּאַהֲבָתְךָ וְיִרְאַתְךָ

שְׁבֵט קוֹדֵשׁ נְפָשֵׁי חוֹלַת אֲהֶבְתְּךָ

שְׁבֵט קוֹדֵשׁ נְפָשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּצֵל כְּנָפֶיךָ

יְחַסְיוּן יְרוּיָן מִדְּשׁוֹן בֵּיתְךָ

באילו שפה את? יומרת כלאת מציינת את חוגל "אייר"?

מועד שני, מכיון שבפסח, אם עבר בזדון ולא הקריב, עונשו כרת! קל וחומר לשכר המקיים אותה, שגדול הרבה יותר. ויש הנוהגים לאכול ביום זה מצה שנשארה מפסח, לזכר קורבן הפסח שנאכל על המצות.

י"ח באייר-ל"ג בעומר- ביום זה נפטר רשב"י והשאיר את ספר "הזוהר" שהשפיע אור בעולם. לזכר זה מדליקים מדורות מלאות אור ושמחה. ביום זה נוהגים לספר את הילדים שהגיעו לגיל 3 ולהשאיר להם פיאות, הכינוי "חלאקה" משמעותו "תספורת"- בערבית...

מה עניין שמיטה אצל הר סיני? בספרא מוסבר מקור הביטוי: הלא כל המצוות נאמרו מסיני! אלא, מה שמיטה, נאמרו כל הכללים והדקדוקים בסיני, אף כללי ודקדוקי כל המצוות מסיני. הסבר המדרש מציג זאת כהוכחה לכך שמקורה של התורה שבעל פה אף הוא במעמד הר סיני.

זהרה ועדיין אינה לוחטת כבחודשי הקיץ המאוחרים. פירוש נוסף: דור שיצאו ממצרים עמדו בחודש זה על זיוום, שנרפאו ממומיהם והיו מוכנים לקבלת התורה.

זמן מסוגל לרפואה- בגמרא במסכת שבת מובא כי מחודש אייר ועד חג השבועות, הרפואה מתחזקת ומועילה. ראשי התיבות של אייר הם: אני ד' (י"ד) רופאך. בחודש זה מרפא אותנו הקב"ה בכבודו ובעצמו, רפואה שהיא למעלה מהטבע, העוקרת את החולי כאילו לא היה מעולם.

י"ד באייר, פסח שני- ע"ש החודש השני, הוא אייר, שבו עושים פסח זה. קורבן הפסח שונה משאר הקורבנות, שכל הקורבנות שנקבע להם מועד, עבר זמנו בטל קורבנו, ובפסח - אף על פי שנקבע לו מועד, התורה שינתה וכתבה "במועדו" שתי פעמים, שאם אדם לא יכול לעשות הפסח במועד הראשון, התורה נתנה לו

במהלך הכנת המאמר נתקלתי בביטויים שאני נוהגת לפזר סביבי בלי לחשוב פעמיים, ופתאום הם נכנסו להקשר הנכון והמדויק שלהם, למשל- "עבר זמנו בטל קורבנו" (פרצוף חמוץ, יד מונפת בביטול...) "מה עניין שמיטה להר סיני" (פרצוף ביקורתי, יד מונפת בתהיה) ובכלל, ידעתן ש"אייר" ו"חלאקה" אלו מילים בשפות זרות? וש'ספירת העומר' היא בכלל זן של מצוות שמיטה, וכולנו יכולות להפוך לגיבורות כוח ברגע אחד? וידעתן שיש מנהגים דומים להדלקת נרות חנוכה ולספירת העומר? אז למה הגברים לא יכולים להוציא אותנו בספירה, כמו בהדלקה? טוב, לפני שנגמרת לי מכסת המילים ותישארנה בשאלה, אני תיכף מחזירה אתכן בתשובה. אני מתרגשת, זה עומד להיות מסע מדהים.

אייר הוא השם הבבלי לחודש זה, ואילו בתורה הוא נקרא "החודש השני". הוא נקרא גם "חודש זיו" ע"ש זיוה של השמש, שהיא בחודש זה בכל

לא אחת
והחיימקה שלי...

מה זנין שמטה לספירת העומר?

שנת השבת ושמיטה אסורים במלאכה, אף זמן ספירת העומר, אסור במלאכה. בהמשך הוא מבאר- שבזמן הספירה יש לשבות ממלאכה, אבל אחרי שספר מותר מיד במלאכה. (הגר"ז מוסיף במוסגר: שאותן הנשים שאינן סופרות, אפשר שיש להן לשבות ממלאכה כל הלילה).

ומדוע אי אפשר לפתור לנו אחת ולתמיד את בעיית שכחת הספירה ביציאה ידי חובה ע"י שמיעת הברכה מאחר, כמו בחנוכה. האבודרהם מסביר, כי כל אדם צריך לקבל בפיו עול מלכות שמים, שאם יקבל על ידי שליח זו אינה קבלה גמורה כי יוכל להכחיש ולומר- לא שלחתי אותו בכלל... אבל בשאר התפילה, שהיא בקשה, יכול להיעזר בשליח ציבור, שכל אדם חפץ בטובתו ולא יכחיש לומר- לא שלחתי אותו לבקש בשבילי. וממילא גם ב"ספירת העומר", שביארנו שעניינה "קבלת עול" והכרה שהכל ממנו יתברך, אנו חייבים לקבל זאת בפיו.

בחנוכה יש לנו חצי שעה להנות מהנרות בלי להפוך במקביל לביבות על המחבת. זאת על אף שאיננו מדליקות ומברכות על הנרות בעצמנו.

לא, לא טעיתי, התאריך עכשיו הוא תיכף אחרי שסיימנו להעלות את כלי הפסח, וסימנים אחרונים של אקונומיקה החליפו בוהקם בסימנים שחורים של ממרח שוקולד ופרורי מצה. רואות? אני לגמרי בעניינים. אלא מה, יש לי חידוש מפתיע עבורכן! יש צד שבימי הספירה אתן יכולות לנוח כל הלילה... ר' אריה לייב שפירא בספרו "חזון למועד" מצטט בשם ה"טור", שיש מנהג שלא לעשות מלאכה בימי ספירת העומר משקיעת החמה ועד שחרית, ככתוב: **"שבע שבתות** תמימות תהיינה" מלשון שבות, ולשון שמיטה "שבע שבתות", שכתוב: "וספרת לך **שבע שבתות** שנים". כל מהותה של שמיטה היא שביתה ממלאכה, כמו בשבת, כדברי החינוך "כדי שיזכור האדם כי הארץ שמוציאה אליו פירות בכל שנה, לא בכוחה וסגולתה תוציא אותם, כי יש אדון מעליה". מה

הרבנית קולדצקי מחזקת מאוד את נושא התפילה של האימהות בדור האחרון. היא מצטטת את אביה, מרן שר התורה ר' חיים קנייבסקי זצוק"ל, שיש להתחזק באמירת 3 תפילות ביום, בזמן קצוב של 25 דקות לשחרית, 5 דקות למנחה ו15 דקות לערבית. גם כשתפילתך נישאת בחוסר ריכוז ודעת, ואת נדמית לעצמך כ"שפְּחָה", זכרי את חנה, **אמו של שמואל הנביא, שיום פטירתו חל בכ"ח באייר - הלא בת קול מעידה: את "פְּחָה", ותפילתך רצויה ואהובה.**

בעל ה"קהילות יעקב", אביו של הגר"ח קנייבסקי נהג לומר- לפני ואחרי כל הסגולות - התפללו, כי אין תפילה ששבה ריקם. פעם ענה למי ששאל אותו, עד מתי יש להתפלל על הילדים? כי **"אני עד היום מתפלל על חיימקה שלי"...**

לתגובות: c7613795@gmail.com

שובתות תמימות תהיינה...

מסיימת את השיחה עם בעלי, אחרת מסמנת לי 'רגע רגע' - גם היא בשיחה קודחת עם המטפלת, שתיים בפינה מושכות ברכונים מתחילות לברך בכוונה, פעם לא מרגישים טוב וקופצים לקנות אקמול ופעם - 'סליחה, לא הספקתי נס קפה, נגמר החלב ועד שקנו...'

לא נעים להיות מנדנדת. לא נעים להעכיר אווירה ובכלל, מי אני שאגיד להן מה לעשות. יש שם נשים שיכולות להיות האימהות שלי ויש להן מבט בעיניים של 'מיידלע, אין לך התחלה של הבנה מה קורה לי עכשיו בחיים האישיים שלי...'

הן נשים קשות יום וזאת עבודה סזיזיפית. לא נחשבת, לא מספיק מתוגמלת... ואני באה ממרום תפקידי ומשכורתי וכל כך לא רוצה להרוס את היחסים העדינים בינינו.

הקול שלה גווע מתמוסס בתוך האדים של הקפה. ואני חושבת על הזירה הביתית, על משרת המנהלת שאני מאיישת מדי יום. על האסטרטגיות שאני נוקטת כדי שדברים יזוזו.

מה עושים מול ילדים שרובצים שעות ארוכות בערב פסח עם ספר מרתק

כי אחרי הסנדוויץ' והשיחה המהירה לבעל, מתחילות להתגלגל ביניהן שיחות... אוהו שיחות. היית חושבת שדיבור זה הדבר האחרון שהן רוצות אחרי השעות הארוכות בטלפון... מי יודע, אולי זהו הפורקן שלהן. פטפוט סתמי שאינו מחייב מתן שירות, תוצאות או דיווחים. הן יושבות יחד, נהנות זו מחברת זו, לומדות הלכה יומית, חולקות מתכונים ועצות, רק שאז מסתיימת ההפסקה. זה לא בית ספר ואין צלצול, אבל ההפסקה נגמרה. המחוג חלף בשקט על פני הספרה וכל אחת מהן יודעת את זה באיזשהו רובד בתוכה.

מהמקום שלי בקומה השניה, אני מציצה, מחכה שתחזורנה לעבודה, מייחלת בכל יום מחדש שזה יקרה מעצמו. אבל זה לא קורה. אני אמורה לרדת אליהן, למחוא כף בכוח ולהיות... מנהלת.

אבל הרגליים שלי לא זזות. ועד שהן זזות, אני תמיד מרגישה איכשהו... מתחננת. והן, כאילו קוראות את המפה שלי מבפנים, עולות על התדר החלש שלי.

'כן, המנהלת עוד רגע, שניה, אני רק

כשהתחלתי להרהר בנושא "שובתות תמימות תהיינה", חשבתי מיד בקריצה על חברתי, שישבה אצלי במטבח על כוס קפה ונתנה לפסוק אינטרפרטציה משלה.

"שובתות - תמימות תהיינה..."

אלו העובדות שלי, שתהיינה בריאות, יודעות בעיקר לשובות... בתמימות מתוקה מדבש... באמת.

ומה שהתחיל כהלצה התגלגל למצוקה אמיתית שהיא חווה מדי יום במשרה החדשה שלה כמנהלת משמרת של חברה לשירות לקוחות.

"אני יודעת להפעיל אותן יופי" היא אומרת לי "עסקתי שנים בתחום ואני יודעת לפתור בעיות, לכוון אותן לאסטרטגיות שישגו תוצאות, להגן עליהן כשלקוחות שופכים קיתונות זעם. אני קולטת ברגע טעויות, יודעת להשרות אווירה טובה ואפילו להרטיב להן את הגרון עם כוס תה כשאני שומעת את הצרידות המתבקשת אחרי שעות טלפון ארוכות... אבל כשזה מגיע להפסקות שלהן, הרגע בו הן מקלפות את האוזנייה ומעיפות אותה מהן והלאה, אז אני מתחילה להתכווץ.

ומתעלמים מהדדליין של בדיקת חמץ?
גם אני יושבת ממרום שנותי כאם ומצפה
שיבינו לבד.

והם לא מבינים ואני אלופה בליבוי כעס
על כל מה שלא עושים, במקום לעשות
את הדבר הפשוט ששמו- לבקש.

כלומר, אני מבקשת, אבל כמו חגית-
אני נעה לעברם וכל הקולות שבעולם
מציפים אותי:

אני לא ממש סגורה על הזכות שלי
לבקש, על הזכות שלהם לקרוא ספר
עכשיו, מי ניקה אתמול ומי לא, איך
הם יגיבו ואם יש לי כח לתגובות, האם
שר החוץ יכול להיות שר הפנים ומה
ההשלכות של היפוך מעין זה? איפה הם
מתחילים ואני נגמרת...?

בסוף אני מבקשת, בטון גדוש תוכחה על
כך שהם לא הבינו לבד ו'מה צריך לקרות
כדי שמישהו יזיז את עצמו בבית הזה?',
ואז הם קמים ועושים אבל עם טריקות
דלת, הטחות, מפגן עצבים מרשים או
-במקרה של המתבגרת- הסתגרות
ממושכת. עונש תברואתי לכל הדעות.

ואז אני-אשת החיל הממורמרת- אומרת
את משפט המחץ שלי: "תודה רבה,
באמת, לא צריך!" ומתחילה בעצמי
לעשות את העבודה (מטיחה, טורקת
ומסתגרת על הדרך...)

וכשכולם מסביב מרגישים רע באמת,

הם מתחילים לנחש מה אני רוצה ולחוג
סביבי כמו עטלפים. מהירים, מלאי רצון
טוב ואשמה, אבל די עיוורים.

קוראים לזה סחיטה רגשית, אני נאנחת,
וחגית, שהיא עדיין צעירה והתינוקות
שלה עוד לא יכולים להדיח כלים, צוחקת
פתאום.

"תארי לעצמך שאני מטיחה בעובדות
שלי- 'תודה רבה! לא צריך!' ומתגייסת
במקומן לעבודה?"

אנחנו צוחקות. צחוק שמבין שהבלגן הוא
בלגן. פנימי וחסר מיקוד, בשתי הזירות
גם יחד.

ספרה לי פעם חברה טובה שאביה
מיליונר מפורסם וגם פילנתרופ גדול:

'פעם הגיע אדם לפגישה עם אבא שלי
במשרדי החברה הענקית אותה ניהל.
כשאבא שלי שמע שהוא מבקש תרומה
לארגון שלו, הוא ביקש שיבוא למחרת
לפגוש אותו בביתו, ושם ישוחח עמו על
המטרות שלשמן בא. למחרת, בביתו,
תרם אבי סכום נכבד לאותו אדם והוא,
לא יכול היה להתאפק ושאל: מדוע לא
יכול היה להעניק לו את אותה התרומה
אמש, במשרדיו?

אבא שלי אמר לו אז כלל שהנחה אותו
תמיד:

במשרד, אני עושה כל שאני יכול כדי
להגדיל את ההון שלי. זהו התפקיד שלי.

בביתי, אני עושה כל שאני יכול כדי
לתרום ולהרבות חסד ונתינה. כשאני
יודע בבהירות את התפקיד שלי, אני
מבצע אותו על הצד הטוב ביותר."

יחד ולחוד, באותו תמהיל 'בית וחוץ', שהם
חייה של אישה עובדת-מנסחת חגית את
עולמה במשרד, ואני, את עולמי בסלון
המבולגן שלי.

משרה היא משרה, יש לה חוקים ומסגרת
וחוזה שתוחם את כולם, ובחוזה שלך-
המנהלת- כלולה האחריות להחזיר את
העובדות שלך לעבודה, זהו תפקידך
ואת חתומה עליו. שאלת הגיל והמעמד
והרחמים והידידות ואפילו החסד- אינם
מנהלים אותך מול הצוות שלך.

את יכולה להתחשב אבל רק במסגרת
החוזה שלך ושלהן.

ואני האם, גם לי יש תפקיד. לנהל את
המערכה שלי מתוך הכרה בסמכותי
כעקרת הבית, עיקר הבית.

ללמד את ילדי מעורבות, אחריות
והדדיות, ללמד אותם ציות וכיבוד הורים,
חריצות ורגישות לזולת מתוך הכרה
בחשיבות של הערכים הללו כערכי נצח
בחייהם.

ומתוך המיקוד הזה, אולי נצליח להורות
בנקיות, בכבוד ובאסרטיביות ולהשאיר
את הבלגן בחוץ.

טעימה
מהכתבה
המלאה

פעם אחת מצאה הודיה
את עצמה מפוטרת.

בעצם זה לא קרה רק פעם
אחת. חווית הפיטורין פגשה
אותה עם הלידה

כבר בפעם השלישית.
הודיה מספרת,

נשות המקצוע מהיבות.
הודיה משתפת ברהשות,
נשות המקצוע מלמדות
את בולנו לנווט.

פיטורין- שלא נדע.
בן בדאי שנכיר.

התפטרתי מזה.

אסתי כץ

סיפור החיים האמיתי של הודיה, שמעדיפה לא להזדהות בשמה המלא, לא יעלה על במות ולא יסחט דמעות התרגשות בקהל. אף אחד לא יכתוב על סיפור חיים כזה בלדה, אבל אני כן בחרתי לשבת מולה לשיחה כנה ולכתוב כתבה בדיוק עליה.

לא פעם אחת מצאה את עצמה הודיה - אישה מוצלחת ומוכשרת בחסדי ה' - מפוטרת, כי אם שלוש פעמים.

חווית פיטורין נחשבת לחוויה קשה בהחלט, מן הראשונות על הסקאלה. למרות זאת, ואולי כחלק מן הקושי, רבות מאיתנו לא מכירות אותה. האם נרשה לעצמנו להתחפר בכרית לאחר פיטורין מבישים? האם נדע להכיל את רגשותינו הכאובים, לתת לעצמנו הפוגה ולהעז לבקש גם עזרה מסביב?

פיטורין משמעם תלוש חסר, נכון.

אבל לא רק.

הנה, הודיה מספרת על כל מה שמעבר. בין פרק לפרק תבואנה נשות המקצוע ותעשינה לנו קצת סדר.

"קוראים לי הודיה", כך היא מציגה את עצמה בחיוך, מצביעה על תג בלתי נראה. "אני מציגה את עצמי כאשת אברך וכאמא

לילדים. חשוב לי להדגיש שאינני אשת קריירה כלל וכלל ותפקידי בעבודה אינו חלק מהגדרת הזהות הפנימית שלי.

חווית הפיטורים היא חוויה קשה לכל עובדת ובכל הנסיבות. גם במצב שבו את יודעת במאה אחוז שאת צודקת, גם כשאת משוכנעת שהיית חיונית למקום העבודה, שמה שנעשה לך אינו הוגן ואינו נכון - עדיין החוויה היא קשה וצורבת. גם אם את יודעת שהיו קיצוצים רוחביים, שכל הצוות שלך פוטר - זאת טראומה לנפש, ואפילו אם מצאת מיד מקום עבודה חדש - עצם העובדה שיש מי שאמר שהוא לא רוצה אותך עוד כעובדת - מטלטלת.

שנים רבות חלפו מאותה פעם ראשונה בה נטרקה מולי הדלת. עדיין אני יכולה לשחזר את החוויה כאילו התרחשה ממש עכשיו.

במשך שנים עבדתי בחברה מסויימת. הצלחתי במקום העבודה, אהבתי אותו, קניתי לי בו שם טוב. אולם, עם הזמן עלה וגבר בי הרצון לחולל שינוי.

מבחינת התפתחות מקצועית היה נכון לי לקום ולעזוב, אבל כל עוד הייתה המשכורת טובה והתנאים מעולים נשארתי בכלוב הזהב שלי, פועלת ומצייצת. אני זוכרת את עצמי מודה בפני חברה: 'תשמעי, אני לא במקום הנכון'. לא חלמתי שמישהו ישמע מה שאמרתי והתחושה שלי תגרור בעקבותיה אילוך.

אגב, מדהים להיווכח, במבט לאחור, שהתסריט חזר על עצמו בכל אחת משלוש הפעמים. תמיד, לפני הפיטורין המאולצים, היה הרגע בו הנחתי יד על הלב והודיתי שנכון לי לעזוב ואני מתקשה לבצע את הצעד. האם היו אזוניים לכותל? אני מאמינה שכן. עם כל הקושי ריבון העולם מאזין לי אפילו לרחשי הלב, ושמיטת הקרקע תחת הרגליים היא לפעמים הדרך האלוקית להוביל אותנו לפרוס כנפיים.

נחזור לסיפורנו,

יום אחד התמנתה עובדת שהיתה פגועה מאמא שלי בגלל סיבה כלשהי, למנהלת המחלקה שלי.

ויום אחד, כך ממש פתאום, היא פיטרה אותי.

לא הייתה לכך כל סיבה נראית לעין. למפרע, שוחחתי עם המנהלים הישירים בחברה ואמרתי להם: 'אוקי, בעזרת ה' אמצא מקום עבודה אחר. אבל מה אני צריכה ללמוד מהפיטורין הללו להבא?'

הם הודו בשלמות: אין לך מה ללמוד. לא הייתה עילה אמיתית לפיטורין. הכל בסדר תפני אלינו להמלצות.

ועדיין, ועם הכל, זה היה כואב.

זה היה משפיל. מאד.

תחושת מועקה וקושי בעבודה.

בפעמים אחרות ניגשים לפיטורין בעקבות שינוי פנימי. זהו השלב שבו אישה מרגישה לאחר תקופת עבודה כי היא רכשה ותק, ידע וניסיון, והיא יכולה להתקדם למקום משמעותי יותר. היא חשה שאינה ממצה את היכולות והחוזקות שלה, שמקום העבודה קטן על מימדיה, או לא מדויק לכישורים שלה, ועליה לפרוס כנפיים.

בכל מקרה, ההחלטה לשינוי כוללת בתוכה הרבה אמוציות ורגשות: תקווה ורצון לשינוי ולהתקדמות מחד, ויצירת גרסיה וחוסר ביטחון ואפילו ירידה ברמת השכר לתקופת מה מאידך גיסא. לכן חשוב לוודא שזו החלטה הנובעת ממקום מושכל ומתוך שיקול דעת שזה הצעד הנכון והראוי להיעשות.

אחת הדרכים הפשוטות לבדוק עם עצמינו מה המקום שלנו מול החלטה כזו, היא פשוט לרשום בצורה מצטברת של כמה ימים דו"ח רווח והפסד של כל אחת מההחלטות:

מצד אחד, מה יהיו הרווחים הגלויים והסמויים בהישארות בעבודה, לעומת ההפסדים שיהיו בהחלטה להישאר בכל אופן במצב הקיים. לאחר מכן לפרט גם את הרווחים הגלויים והסמויים בהחלטת ההתפטרות ומה הם יהיו כאשר ההחלטה תהיה הימנעות מלקחת את הצעד הזה.

דבר נוסף שצריך לעמוד בבסיס ההחלטה הוא, לא לוותר על התייעצות עם דעת זקנים. להתייעץ עם דמות מוערכת - החל

בעובדת מחשבים, עברתי כמה וכמה מקומות עבודה בחיי. למעשה, בכל שלוש- ארבע שנים החלפתי מקום עבודה. כך מקובל בענף. שינוי במקום העבודה אף פעם לא קל, זאת תמיד חוויה מכוננת שיש לדעת כיצד לצלוח.

ציפי הלטובסקי, מאמנת תעסוקתית הלוקחת חלק בפרויקט 'קיר לי', מגיבה למשפט של הודיה:

"ההחלטה לעזוב את מקום העבודה, אינה החלטה פשוטה כלל. לרוב מחלקים אותה לשני גורמי ציון עיקריים.

לעיתים תהיה זאת סיבה חיצונית- חסם כלשהו המביא למחשבה על שינוי. זאת יכולה להיות אווירה עכורה במקום העבודה, שינוי מקום מגורים, שינוי במערכת ההיררכיה או שינויים אחרים שיוצרים

במסגרת עולם ההייטק המשכתי והתקדמתי, פרנסתי את משפחתי והשתבצתי במקום עבודה בו הכל היה נפלא. הייתה לי סביבה חרדית נהדרת, מנהלת טובה, ויחד עבדנו עבור חברה ממשלתית משמעותית. מה שלא ידעתי הוא, שישנו חוק שעובד ממשלתי הופך כעבור שלוש שנים לעובד מדינה לכל דבר, כולל תנאים מופלגים. אי לכך, מחליפים בכל שלוש שנים את חברת ההעסקה של העובדים כדי לשלול מהם את אותן זכויות משופרות.

באותה תקופה הייתי בחיפוש עצמי מקצועי מתמיד.

בניתי קורס חדשני של ניתוח מערכות, למדתי בו בעצמי, ורציתי להשתלב בעבודה בתחום.

את היום ההוא אני זוכרת כאילו היה עכשיו. זוכרת את שעת הבוקר המוקדמת והשקטה בה הגעתי לעבודה, זוכרת את צבע הכסא האדום המסתובב שישבתי עליו, את המגע החם של הריפוד. זוכרת איך ישבתי כשעיני למחשב וגבי אל הפתח. מהפתח הזה נכנסה מנהלת הפיתוח שלי נטלה כסא, התיישבה לידי בחדר הריק ואמרה כאילו באגביות: דיברנו עם מנהל החברה שלך ואנחנו מפסיקים להעסיק אותך פה.

אח. הכיווץ בבטן. אני חשה אותו כעת, פיזית.

ידעתי שהם לא שמחים להיפרד ממני.

ידעתי שאחסר להם מאד, שעבורם זהו אילוץ.

ידעתי שאני כבר מזמן מחפשת עבודה אחרת, שאני רוצה להפוך למנתחת מערכות.

ולמרות כל הידע הזה ואיתו, כל מה שיכולתי היה לאסוף את כוס הקפה המלאה בחציה, את העט ואת חבילת הטישו לתיק וללכת הביתה.

מסמכות תורנית - שתתן גם את ברכת התורה, או אפילו התייעצות עם דמות בוגרת המסוגלת לראות את התמונה הכוללת ולייעץ לנו ביישוב הדעת ובמתינות האם זהו אכן הצעד הנכון.

חשוב להערך לעזיבה הן מבחינה חוקית- על מנת למצות את כל הזכויות המגיעות לך, והן מבחינה רגשית- לעזוב בצורה מכובדת שתותיר טעם טוב.

אולם, פעמים רבות, גם כשהחלטה הייתה בידינו, וגם אם היא נכונה ומושכלת, הספק ימצא את הדרכים שלו לבוא ולדגדג אותנו באיזשהו אופן. אם אלו נקיפות מצפון על ההחלטה בכלל, או אפילו הרהורים על העיתוי או על הדרך.

לצורך כך כדאי לנו להכין תשובה אחת מסודרת שתשקיט כל רגש של נקיפות מצפון. תשובה זו נגזרת מתוך טבלת הרווחים וההפסדים שנכתבה עוד בטרם התקבלה ההחלטה המשמעותית כל כך.

אותה תחושה, אותה השפלה, חיכתה לי בסבלנות נאמנה בסיבוב, כחלוף שמונה שנים, ממשיכה הודיה לספר. "היא חיכתה בסבלנות, מעירה שדים ישנים ומחזירה אותי לאותן פינות אפלות.

אולי אני באמת לא טובה?
שאלתי את עצמי בלחש
וגם אחרים בקול גדול יותר.

לאה קליין, יועצת ארגונית, מגיבה על משפט של הודיה:

פיטורין עלולים לרסק את האדם מבפנים.

בתחושה של הילד הקטן שבו, הוא חש כמו אז
כשהחרימו אותו בבית הספר. היה חל"ת, כולם חזרו
ורק אותי לא מחזירים. מה זה אומר, שיכולים להסתדר
בלעדי? שאני לא שווה? שאף אחד לא צריך אותי?
הפגיעה איומה.

כשהפיטורים אינם הוגנים הם אמורים לכאוב פחות,
אבל למעשה זה לא ממש כך. אנחנו רגילות לחוות
סדר והיגיון בעולם, ופתאום- אין היגיון ואין סדר.

במצב כזה אנחנו מתחילות גם להאשים את עצמנו: למה
אני כזאת טיפשה? איך לא ראיתי את המצב? איך לא קראתי את
הכתובת על הקיר?

מול הרגשות הקשים הללו, הדבר החשוב ביותר בעיני הוא תמיכה
משפחתית. אני קוראת מכאן לבני משפחה של המפוטרת וגם
לחברות טובות: היו איתה!

כשרגשי הנחיתות עולים וצפים זה הזמן לקנות מתנה, לכתוב
ולומר מילים טובות ולהוכיח לה כמה היא שווה ואהובה באמת.
למרות הכל.

אני עוד אצא
מחוזקת, עוד יהיו
ימים יפים.
אני יכולה למשבר
הזה. אני חזקה
ממנו.

אולי אני באמת לא טובה? שאלתי את עצמי בלחש וגם
אחרים בקול גדול יותר.

אולי אני בכלל לא מוצלחת במחשבים וצריכה לעסוק
במשהו אחר?

נס שהיו סביבי מספיק אנשים שקולים וטובים שהעמידו
אותי על המקום. הם השכילו לשכנע אותי שלא זה
העניין, והתייצבתי בשנית מהר.

מניסיוני אני סבורה שלא נכון לפנות לחיפוש
עבודה באופן מיידי, בימים הראשונים ממש.

הפיטורין הם טראומה, האבל הוא אבל והוא דורש
ארבעה שלבים מושלמים כדי להיטמע בנפש.

חשוב לתת לעצמנו זמן, שבוע לכל הפחות של
מנוחה פיזית המאפשרת מנוחה נפשית.

אנחנו צריכות להכחיש, אנחנו מוכרחות לכעוס, אנחנו חייבות
להצטער כדי להגיע להשלמה. ואם לא תהיה שם השלמה, איך
נמשיך הלאה?

מצד שני, חשוב לדעת שהליך חיפוש העבודה עצמו הוא הליך
בריא למפוטרת. השלב הזה בו את צריכה להציג שוב את עצמך,
לנסח קורות חיים ולהתראיין, מזכיר לך כמה את שווה ומה יש
בך. כשאת מוכרחה לספר על עצמך דברים טובים הם מחלחלים
אט אט לתוכך פנימה.

מקור הברכה

”א... אני עוד לא יודעת. נראה”. סיננתי משהו לא מחייב מבין השניים. אבל היא, מעשית ונמרצת וגם ממוקדת מטרה אמרה לי: ”אז בסדר, שבת הבאה אנחנו נפגשות כרגיל במקום הקבוע. מחכות לך מאד”.

לא יודעת מה גרם לי פשוט לציית לה כמו עיוורת! בשבת הבאה גייסתי את בעלי למשימה וביקשתי ממנו שיקריא לי ”משהו טוב” מר’ חיים שמואלביץ, או מר’ אליהו לופיאן, או מהאדמו”ר מסלונים, לא משנה מה.

המשימה הייתה קצת מורכבת. בדרך כלל הייתי פותחת ספרים כדי למצוא משהו שנראה לי מתאים והולם את אופייה של הקבוצה, משהו שהן תאהבנה לשמוע. כאשר התקבלה ההחלטה, הייתי קוראת את המאמר שלוש פעמים. פעם אחת כדי לקלוט את הרעיון המרכזי, פעם אחת כדי לשנן אותו ולהחדיר אותו טוב טוב למוח, ופעם שלישית כדי לזכור ציטוטים נבחרים. כעת היה נראה

לי מוגזם לטובת הוד מעלתה, ולכן החלטתי לפני שהוא התחיל לקרוא, שלא משנה מה יהיה, אני מתאמצת לקלוט את הכל, גם את המבנה, גם את הציטוטים וגם כמובן את הרעיון בפעם אחת. אין שום סיבה שאטריח אותו ביום המנוחה לקרוא לי מאמר שלוש פעמים ברצף. וראו זה פלא, בחסדי שמים זה

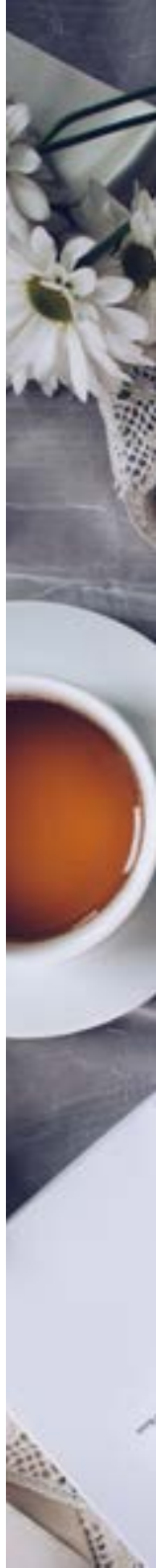
המושג ”שבת היא מקור הברכה” קיבל אצלי משמעות חזקה במיוחד אחרי שאיבדתי את מאור עיני, ואם השבת היא מקור הכח והמנוע של כל ששת ימי המעשה, אז בדידי הווה עובדא.

במשך קרוב לשני עשורים אני מוסרת שיעור שבועי בשבת לקבוצת נשים איכותית, אינטליגנטית ושוחרת ידע מאוצרות הרוח של עמנו. התחלתי בכך שנים לפני שהתעוורת. מיד כאשר ניטל ממני מאור עיני ויצאתי מאורה לאפילה, הנחתי שבין כל הדברים שאצטרך להיפרד מהם עד יבוא גואל, יהיו

השיעורים הקבועים בשבת. וכל כך למה? כי כדי להכין את השיעור, עלי לקרוא חומרים מתאימים, ובהיעדר יכולת ראייה, גם אין יכולת קריאה כידוע.

עם זאת, הקבוצה האיכותית שלי לא עשתה לי הנחות, והיא פרגנה לי שבוע וחצי בלבד של מנוחה והשתקמות! כעבור שבוע וחצי מאז התעוורת, הייתה זו הסנונית הראשונה שהעזה להרים טלפון ולשאול אותי: ”רוחי, מה עם השיעורים של שבת?”.

אי אפשר לומר שבלעתי את הלשון, כי לא מצאתי אותה על מנת לבלוע אותה מרוב הלם ותדהמה... מה? היא באמת מנותקת? זו אחת שברור לי שהיא יודעת היטב איך נפלו עלי השמים. מישהי כאן מהקהילה. היא באמת חושבת שמבחינתי עולם כמנהגו נוהג? כל מה שהצלחתי לומר הוא:

עבד! הלכתי לשיעור, מסרתי אותו בחשיכה סמיכה ומוחלטת. המעמד היה משונה, הרגשתי כמו בחלום מוזר. אבל זה עשה לי טוב, מן חיבור לעולם של פעם.

ואז במוצאי אותה שבת פתאום קלטתי שבעצם אם בשיעור של שבת כך, אז למה בעבודה השוטפת שלי זה לא יעבוד? אולי גם שם אפשר לעבור למתכונת של קריאת חומרים, תרגול ואימוץ הזיכרון, עיבוד ועריכה מחודשים... עם זאת, עדיין לא היו בי די כוחות נפש ואומץ כדי ליישם את התובנה הזו הלכה למעשה.

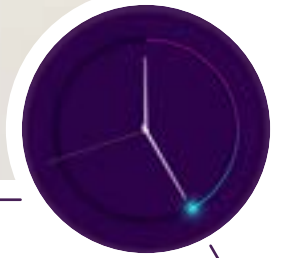
מספר שבועות שרדתי עם ההקראות מידי שבת לקראת השיעור, אבל אז גיליתי את "קול הלשון". מבחינתי זו ההמצאה המוצלחת ביותר לעיוורים במאה העשרים. פתאום גיליתי אוצר בלום של הרצאות ושיחות לפי נושאים, לפי פרשות השבוע לפי מועדי השנה, נכס שאי אפשר לדמיין ולא יודעת למה גיליתי אותו רק אז, אבל עדיף מאוחר מאשר לעולם לא.

לאור גילוי "קול הלשון" וקווי תוכן אחרים שהיוו עבורי מקורות השראה נפלאים, התוודעתי למיזמים ייחודיים לעיוורים - מיזמים של הקראת ספרים. המיזמים התחילו בציבור הכללי תחת הכוונתה ואחריותה של הספרייה הגדולה לעיוורים בנתניה. אנשים בעלי קול צלול וברור ויכולת קריאה רהוטה, הקליטו עצמם לדיסקים או לנגנים בתשלום או בהתנדבות, לתועלת עיוורים שאינם קוראים ברייל (כמוני). עם הזמן התפשט המיזם גם לציבור החרדי. המיזם החל את דרכו

בהקראת תהילים וקטעי תפילות ואחר כך המשיך ביוזמת ארגון "מסילה" הפועל בבני ברק, גם להקראות של ספרות חרדית החל מספרי יסוד, וכלה בסיפורת חרדית. עדיין מדובר במיזם שנמצא בתחילת דרכו, אבל ללא ספק איעזר בו כל עוד אזדקק לכך. עם זאת, קווי התוכן השונים אותם גיליתי בעקבות שיעורי השבת, הם אוצר בלום שאין לו תחליף והם תרמו תרומה משמעותית ביותר לשיקום האישי שלי.

איכות החיים שלי השתפרה בבת אחת. את השיעור שהיתי מכינה בלחץ אטומי של זמן, כמה דקות לפני שהוא החל, התחלתי להכין ביום חמישי או שישי. לא נאלצתי עוד להטריח אף אחד, יכולתי להתענג על האזנה רגועה, איכותית ונטולת הפרעות ואחר כך לשמוע שוב ושוב כמה שאני רוצה. הרב שמוסר את השיחה בהקלטה אף פעם לא התעייף לחזור שוב ושוב על דבריו. בקיצור, תענוג.

זה היה הרגע שבו החלטתי סופית שגם חוזרים לעבודה. אם יש אוצר אדיר כזה של חומרים מוקלטים, אז מה הבעיה לשבת ולתמלל אותם, לערוך ולעבד תוך כדי שיחה? הרי אני ממילא מקלידה בשיטה עיוורת, וכל מה שצריך זה רק להעביר את הדברים אל הכתב בצורה רהוטה וברורה. זה התחיל בשיחות קצרות ומעובדות ועבר למאמרים, אחר כך לעבודות שלימות, ובעצם, כך הפכה השבת להיות 'מקור הברכה' הפרטי שלי במלוא מובן המילה!

10:15: פעם חשבתי שיום שישי הוא יום קצר.

חזקוני

אין סיבה לכעוס, אין עילה להתעצבן, אין שום תירוץ בעולם לפעור את הפה ולשאוג החוצה את התסכול.

אין, אין שום סיבה כזאת.

לא חשוב מה קרה, לא חשוב מי עשה. לא מעניין מי חיסל את הקוגל, לא משמעותי מי הכתים את החלון, לא רלוונטי מאיפה הגיע הניחוח סותר האקונומיקה.

אולי פעם זה כן היה חשוב. אולי פעם זה כן שינה למישהו. אולי אולי לפני שנות דור זה כן עוד הזיז ציפורן קטנה למקק האחרון בשכונה.

אולי. מאז עברו מים בירדן ועל הלחי וכבר לפני עשרות שנים היה יום שישי, ואז באו נשים צדקניות, גלגלו עיניהן השמימה ובכוחות משותפים יצרו את צמד המילים המתוק בעולם: כפרת עוונות.

רנא קווס

אני (עושה דמיון מודרך): יום שישי זה יום קצר.

שעון (זוחל): טאק טאק טאק.

אני (שולטת במצב): יום שישי זה באמת יום קצר.

שעון (אותו דבר): טאק, טאק, טאק.

אני (מתעקשת): יום שישי זה כלום. עובר בצ'יק.

שעון (נאנח): טאק. טאק. טאק.

אני (לביאה): בשתיים עשרה וחצי אני בבית, מספיק לקטר.

שעון (יכול להיות שהוא מאט?):

טאאק, טאאק, טאאאק.

אני (נמרה): ואחר כך שבת. שבת!

שעון (כן, הוא מאט): טאאקקק.

אני (מאיימת עליו) מה הבעיה שלך?

שעון: טאק ק ק. = יש נשים שיש להן

חופש ביום שישי.

אני (מתעלה): בסדר.

אני: (עובדת).

אני: (עובדת עוד).

אני: (עובדת עוד ועוד).

אני: (עובדת עוד ועוד ועוד).

שעון: טא אק. טא אק. טא אק.

אני (נכנעת. מציצה): נו?

שעון: אחת עשרה וחמישה.

אני: לא יכול להיות.

שעון: אחת עשרה וחמישה ושניה.

אני: נראה לי שהשעון שלי לא עובד.

לקוחה (מציצה לי בשעון): אה, בטח.

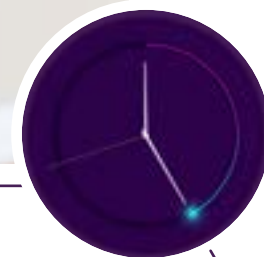
אני: זה! ידעתי שלא יכול להיות

שאחת עשרה!

לקוחה (מרשעת): ברור. עוד בקושי

עשר.

שעון (מרשע): ט א ק.

כרטיז

תחינה לאם ולבת, השוטפת לשבת, וסגולה לאומרה בדרכה אל האמבט:

1. אני עוד שניה שוטפת. תבחרו חדר.
2. אמרתי שאני עוד שניה שוטפת!
3. שמעתם? בחרתם חדר?
4. אחר כך לא לבוא להגיד לי שאתם רוצים חדר אחר!
5. שתיתם?
6. אחר כך לא לבוא להגיד לי שאתם צמאים.
7. אכלתם?
8. אחר כך לא לבוא להגיד לי שאתם רעבים!
9. המ... שירותים?
10. אחר כך לא לבוא להגיד לי שזה דחוף!
11. טוב, אני מתחילה.
12. כן, אני יכולה להתחיל?
13. טוב, אני באמת מתחילה.
14. ספלאש.
15. מה זה? אמרנו שלא עוברים!
16. אין שתיה עכשיו.
17. אין אוכל עכשיו.
18. לא, אין עכשיו שום דבר.
19. ספלאש.
20. אני מתעלפת. מה אתה עושה פה?
21. מה זה 'שכחתי'???
22. אין שכחתי. אחורה, אני כבר מנגבת.
23. אני מנגבת, לא לזוז!
24. מתייבש, לא לזוז!
25. כן, עדיין מתייבש.
26. כן! עדיין מתייבש!
27. נראה לי שעדיין. רגע, אני בודקת.
28. מי - עשה - פה - פסיעות!!!

כפרת עוונות. זה הכל. מאז נסתתם פיה של כל אשה פשוטה שחמתה מבעבעת בה.

המילים הקסומות מלטפות לה את הגרון, מוחות את הדמעות מלחייה ושולחות אותה לגרוף בחיוך את שבריה של הוואזה האחרונה שלה.

כפרת עוונות, אישה טובה. כפרת עוונות.

כפרת עוונות שטפטף חרדל על המפה הלבנה.

כפרת עוונות שגם השבוע יצא בצק בטעם טיח.

כפרת עוונות שגזרו לנו את הפיאה בשביל חפצים באות פ'.

כפרת עוונות ששאלו אותנו: אה, זה נקי?

כפרת עוונות שהבویلר שוב מתעתע ועכשיו כולם מכחילים מקור.

איך רבו ככה עוונותינו, בנות ישראל.

ואיך אנחנו מספיקות לעשות אותם כל שבוע מחדש?..

רצה

רצה־נָא
בְּמִנוּחָתֵינוּ:
רצה שבתותינו-
היפות,
העייפות,
המגיעות פתאום
מתוך מרוץ
מבלי לנשום

רצה כוונתינו
להתקשקש ולעשות
רצה תוכניתינו
לכבד ולנקות
נא רצה
בבחירתנו
לוותר ולהרפות
בעוגה שלא אפינו
בסלט אחד פחות

וגם אם הגענו,
ככה, יגיעות
תראה אהבתינו
תנחילינו שבתות
המקום אשר קידשנו
בית ושבת
לפניך נא ירצו
כמנחה על מחבת.

כשאת 'שותפה', את מאפשרת את קיום הקהילה, את מסייעת לפיתוח מיזמים חשובים ואת גם מרוויחה יותר!

רווח נקי

צ'זפרים לשותפות:

פודקאסטים והרצאות מקצועיות חנים, מגזין בהפצה עד הבית, אירועי בוטיק (במידת האפשר): ועוד...

השפעה

השפעה רוחנית על עשרות אלפי חברות קהילה ומקבלות הדיוורים! מעל רבבת חברות פעילות עם אחוזי פתיחת דיוורים גבוהים ביותר והפצות המשך לקבוצות רבות!

זכות

זכות לקחת חלק במיזם איכותי ומיוחד! 'שמורה' מחוללת את המהפך הרוחני של העובדות החרדיות, מתוך חיבור, אהבה וקרבת ה'.

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

רחוב תחמוני 26, ירושלים | 02-5474373 | מענה טלפוני: 09:00-14:00